

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v rozšířeném senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Václava Novotného, JUDr. Marie Součkové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce **JUDr. Z. V.**, zastoupeného JUDr. Janem Bébrem, advokátem v Praze 5, Ostrovského 3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, o kasační stížnosti žalobce ze dne 4. 11. 2005 a o kasační stížnosti žalovaného ze dne 11. 11. 2005 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2005, č. j. 8 Ca 208/2004 – 51,

t a k t o :

- I. Věcnému projednání kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem proti pravomocnému rozsudku krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti nebrání, jestliže žalovaný mezitím vydal rozhodnutí, jak mu bylo tímto rozsudkem uloženo.
- II. Věc **s e v r a c í** osmému senátu Nejvyššího správního soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal mimo jiné vydání rozhodnutí, kterým by byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci žalobcových návrhů na obnovu řízení ve věci pravomocného rozhodnutí Ministerstva vnitra - orgánu sociálního zabezpečení, ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ-60856/VD-Sp-2000.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 9. 2005, č. j. 8 Ca 208/2004 – 51, mimo jiné uložil žalovanému (výrokem I. rozsudku), aby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku rozhodl o návrzích žalobce na obnovu řízení datovaných 8. 1. 2004, 16. 1. 2004 a 24. 1. 2004 ve věci rozhodnutí Ministerstva vnitra - orgánu sociálního zabezpečení, ze dne 11. 7. 2000, č. j. OSZ-60856/VD-Sp-2000.

Žalovaný napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, a to v rozsahu jeho výroku I. Dovolával se stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Podle názoru žalovaného je argumentace městského soudu v rozporu s ustanovením § 2 správního řádu a s ustanovením § 135 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Žalovaný také uvedl, že přesto v souladu s rozsudkem městského soudu vydal dne 21. 11. 2005 rozhodnutí č. j. OSZ-60856-17/OM-2005, kterým se podle § 62 odst. 1 správního řádu nepovoluje obnova řízení ve věci návrhů na obnovu řízení datovaných 8. 1. 2004, 16. 1. 2004 a 24. 1. 2004.

Kasační stížnost je u Nejvyššího správního soudu projednávána osmým senátem. Ten ji usnesením ze dne 5. 5. 2006, č. j. 8 Ans 1/2006 – 127, předložil podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu k posouzení otázky, zda skutečnost, že správní orgán poté, co podal kasační stížnost proti pravomocnému rozhodnutí soudu, které mu ukládá ve stanovené lhůtě vydat rozhodnutí, takové rozhodnutí vydal, brání věcnému projednání jeho kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tuto otázku již řešil.

V usnesení ze dne 16. 8. 2005, č. j. 5 Ans 1/2005-54*), Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že jestliže správní orgán poté, co podá kasační stížnost proti rozhodnutí soudu, které mu ukládá vydat rozhodnutí, takové rozhodnutí vydá, odpadá předmět kasační stížnosti, a proto Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Rozhodující tříčlenný (osmý) senát při předběžné poradě dospěl k právnímu názoru odlišnému od citovaného závěru pátého senátu a postavil se na stanovisko, že kasační stížnost žalovaného správního orgánu proti pravomocnému rozsudku krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti je způsobilá věcného projednání i za situace, kdy správní orgán poté, co podal kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu, rozhodnutí, jehož vydání mu bylo napadeným rozsudkem uloženo, ve stanovené lhůtě vydal.

Rozšířený senát otázku posoudil takto:

Předmětem řízení o kasační stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je rozhodnutí krajského soudu, nikoliv nečinnost správního orgánu (která byla předmětem řízení před krajským soudem). Tento závěr vyplývá z povahy kasační stížnosti jako nástroje přezkumu pravomocných rozhodnutí krajských soudů a je podpořen mimo jiné rozsahem stížných bodů, které může správní orgán v takovém řízení uplatnit (srov. § 103 odst. 1 s. ř. s.).

Výklad soudního řádu správního nemůže vést správní orgán k nutnosti volby, a to buď jednat v souladu s pravomocným rozhodnutím krajského soudu za vědomí ztráty opravného prostředku, nebo vědomě pravomocné rozhodnutí krajského soudu ignorovat za účelem udržení přípustnosti opravného prostředku. Odepření možnosti přezkumu pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem – a to v důsledku jednání v souladu s pravomocným rozhodnutím krajského soudu, nemá oporu v zákoně.

Uložil-li by např. krajský soud správnímu orgánu v řízení o žalobě o ochraně proti nečinnosti povinnost vydat rozhodnutí a zároveň jej nezákonně zavázal k vydání rozhodnutí určitého obsahu, neměl by správní orgán prakticky možnost tuto nezákonnost zvrátit s výjimkou případů, kdy by záměrně nerespektoval pravomocné rozhodnutí krajského soudu.

Možnost stěžovatele požádat v souladu s ustanovením § 107 s. ř. s. o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti správnímu orgánu neposkytuje dostatečně účinný nástroj, jak neporušit povinnost uloženou mu pravomocným rozhodnutím krajského soudu (tj. povinnost ve stanovené lhůtě vydat rozhodnutí) a současně se splněním této povinnosti nezbavit možnosti přezkumu rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem.

Pouze hypotetická účinnost odkladného účinku kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti je zcela zjevná v posuzovaném případě.

Rozhodnutí městského soudu nabylo právní moci dne 1. 11. 2005 a posledním dnem soudem stanovené jednoměsíční lhůty pro vydání správního rozhodnutí byl čtvrtek 1. 12. 2005. Žalovaný správní orgán podal dne 14. 11. 2005 k poštovní přepravě kasační stížnost, jejíž součástí byl i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Městský soud, který postupoval v souladu s ustanovením § 108 odst. 1 s. ř. s., kasační stížnost spolu se spisy předložil Nejvyššímu správnímu soudu sice bez průtahů, ale až dne 10. 1. 2006. Rozhodnutí o případném přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tak již z hlediska ochrany žalovaného správního orgánu před neporušením povinnosti uložené mu pravomocným rozhodnutím krajského soudu (tj. povinnosti ve stanovené lhůtě vydat rozhodnutí) nemělo smysl. Lhůta, v níž bylo žalovanému (stěžovateli) uloženo vydat žalobou požadované rozhodnutí, totiž uplynula již dne 1. 12. 2005.

Rozšířený senát ve svém závěru subsidiárně odkazuje k analogické situaci v případě dovolání, jako mimořádného opravného prostředku v civilním soudnictví. Skutečnost, že účastník řízení splní povinnost, která mu byla uložena pravomocným rozhodnutím odvolacího soudu (případně rozhodnutím soudu prvního stupně, které bylo potvrzeno pravomocným rozhodnutím odvolacího soudu), sama o sobě není důvodem nepřipustnosti dovolání. Odepření možnosti přezkumu takového rozhodnutí k dovolání Nejvyšším soudem nemá žádnou oporu v zákoně (§ 236 a násl. o. s. ř.).

Rozšířený senát proto uzavřel, že věcnému projednání kasační stížnosti správního orgánu nebrání skutečnost, že tento orgán poté co podal kasační stížnost proti rozhodnutí soudu, které mu ukládá vydat rozhodnutí, takové rozhodnutí vydal.

Rozšířený senát po vyslovení právního názoru vrací věc k dalšímu řízení osmému senátu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. srpna 2006

JUDr. Josef Baxa
předseda rozšířeného senátu